

Tak for en superfin “undervisning” af vores to børn Stine og Stefan.

Den indflydelse, jeres indlæringsprogram har haft på vores to børn, er på en gang helt vidunderlig og meget forskellig. Og det er som forventet, da vores problemer med børnene lå på hvert sit plan. Stefan ønskede vi, måtte blive mere afbalanceret og klar i forhold til skolestart, mens Stine i 4. kl. havde mere konkrete problemer, nemlig at læse.

Vi mødte Bettina første gang i dec. 2006, hvor Stine og Stefan skulle møde til et tjeq.

STEFAN

Stefan var 6 år på det tidspunkt og havde ventet et år med at komme i skole, fordi han havde overblikproblemer, følelsesmæssige problemer, hvilket også gav udslag i sociale problemer i børnehaven. Vi oplevede at Stefan havde svært ved at håndtere konflikter og farede hurtigt op.

Stefan skulle undersøges for, om han havde epilepsi på Randers sygehus. Dertil havde Stefan problemer med at være alene, blev tit køresyg og gik meget på tærerne.

Efter den grundige undersøgelse i januar, blev det konkretiseret, hvor Stefan havde sine største problemer og vi begyndte en periode med gentagne øvelser hver dag.

Det første vi skulle arbejde med, var Stefans Labyrinth— og følesans.

Der blev trænet balance og Stefan fik rigtig meget massage for såvel følesansen som achilles, så Stefan kunne komme ned på hele foden at gå.

Stefan skulle træne sine øjne med en bold — Det var hårdt arbejde.

Alt var hårdt arbejde og det kostede at få Stefan til at lave øvelser. I den første lange tid, måtte jeg derfor “købe” ham med lommepenge hver dag.

Men efterhånden begyndte Stefan at nyde, at “arbejde”. Han kunne se, han blev bedre og hvordan han pludselig kunne tingene og kom videre/fik nye spændende øvelser.

Øjenøvelserne var nærmest umulige for Stefan, men vi blev ved, fordi jeg kunne se, hvordan han blev bedre og bedre til at koncentrere sig. Efter en tid blev disse dog udskiftet med puslespil og andre spil, hvor han brugte sine øjne og sin koncentration, noget han stadig nyder i dag.

Vi fik Stefan undersøgt for Epilepsi, hvilket man ikke kunne konstatere. Når jeg nævner dette skyldes det, at man på sygehuset såvel som ved den psykolog vi har været tilknyttet, har udtrykt, at den behandling Stefan fik gennem Bettina var “et fantastisk godt bud på en alternativ behandling” — mere måtte man jo ikke sige som “system”.

Stefan har det godt med, at vide, hvor langt han er med sine øvelser/har brug for visuel overblik.

Derfor lavede jeg et ark, med billeder af Stefan, der laver de øvelser, han skulle lave. Han fik et kort til hver dag, frem til næste besøg hos Bettina. Hver dag krydsede han af, når en øvelse var lavet og han kunne se, hvor langt, han var kommet.

Stefan er ikke så gammel, så derfor har udgangspunktet for vores træning ikke været, at Stefan skulle ende ud i, at han kunne læse el.lign. Men jeg vil her prøve at beskrive den vidunderlige fremgang vi har oplevet og stadig oplever. Stefan holdt i nov. 2007, da det blev for hårdt et slid for alle parter. Men vi havde egentlig også opnået, det vi kom for — Måske genoptager vi så på et senere tidspunkt, hvis der bliver problemer med læsning, el.lign.

Jeg oplevede, at Stefans koncentrationsevne blev bedre og bedre og efter tre måneder valgte han at ville sove alene i sin seng, hvilket han aldrig havde gjort tidligere. Han blev ikke længere køresyg og kunne nu sidde i bilen og spille, mens vi kørte.

Når Stefan havde problemer, eller blev sur, oplevede vi før, at han løb sin vej, at han slog og at vi ikke kunne snakke sammen. Nu har vi fået en dreng, der beskriver problemet — han har tilegnet sig at bruge sproget som problemløser og bruger sjældent næverne.

Da Stefan kom i skole, kunne vi rigtig opleve forandringerne. Oplevelser fra børnehaven var som forsvundet som dug fra solen. Stefan gik til det nye med gå-på-mod og var super glad. Han fortalte livligt om dagligdagen. Kunne komme syngende hjem. Der har stort set ingen konflikter været i skolen. De få gange, der har været problemer, har han om muligt hentet hjælp i øjeblikket og hjemme har han åben og ærlig fortalt om begivenheden.

Han har mange kammerater og trives. Hans indlæring er alderssvarende og tegner rigtig god.

STINE

Stine var 10 år, da vi begyndte hos Bettina og gik i 3. kl. Hendes primære problem var, at hun havde problemer med at bryde koden til læsningen. Hun havde hele efteråret fået ekstra undervisning, men uden synlig virkning.

Stine begyndte som Stefan med massage og balanceøvelser kombineret med øjenøvelser. Snart var hun videre til højre/venstre og boldøvelser. Stine rykkede nærmest fra gang til gang med øvelserne, men det var hårdt for hende ikke at se nogen mærkbar forbedring i forhold til læsningen.

På et tidspunkt omkring sommerferien havde vi en snak med Stine om, hvor meget hun havde flyttet sig i forhold til øvelserne. Men idet Stines problem var af en anden karakter end Stefans, hvor hun først skulle øve øjnene hver for sig for senere at kunne samle synet i det samsyn, der ville kunne mærkes i forhold til læsningen, kunne der godt gå noget tid.

Hun accepterede at knolde videre og det gav pote.

Vi har ikke tvunget Stine til at læse, idet hun knoklede meget med øvelserne og det måtte være hendes indsats skulle ligge en tid.

Men de sidste uger i sommerferien begyndte Stine at læse. Hun læste og læste, så vi troede det var løgn. Hun nød det virkelig. Og Stine var endnu ikke gået i gang med at træne øjnene sammen. Det var vidunderligt at se.

I September kunne vi så få konstateret, at Stines nærsyn som ved start var på 65% på højre øje var nået op på 100%. Fantastisk.

Stines læsehastighed var ved start svarende til et barn på 7V2 år. Det målte Bettina igen i november, hvor hastigheden nu lå svarende til et 12 års barn. Stine var nu fyldt 11 år, så det må jo siges at være flot og gav da også Stine mod til at fuldføre projektet!

Stine har nu fortsat knoldet med øvelserne frem til i dag, hvor vi skriver marts 2008 og er nu ved at være ved vejs ende. Der har været alt slidet værd og Stine er nu helt med på at læse godnathistorien for sin lillebror. **DET ER STORT OG FLOT.**

HVOR ER OPBAKNINGEN???

Det sidste jeg vil beskrive, er den mere ærgerlige side af historien. Da jeg i sin tid henvendte mig til Bettina, var det fordi jeg oplevede mine børn havde nogle problemer, jeg ikke selv kunne løse. Jeg oplevede ikke børnehaven eller skolen kunne gøre noget og frygtede virkelig for mine børns vi-

dere fremtid, hvis jeg ikke gjorde noget. Skulle Stefan begynde med et stort nederlag i skolen. Blive den dreng i klassen, der altid gjorde de uheldige ting og fik seddel med hjem — samtaler om min uartige dreng, som ingen forstod. . . Skulle Stine aldrig lære at læse! gå flere år i skole før der skete andet end den sølle støtte man kunne tilbyde og som jeg ikke oplevede virkede.

Nå men nu gjorde jeg noget. Og jeg kunne virkelig, som beskrevet, mærke at mine børn rykkede. Så er det bare ærgerligt, at lærer som skoleledelse overhovedet ikke bakker op omkring mine børn. Særligt Stine oplevede jeg virkelig stå med en fod i to arenaer. Bl.a. var Stine med til en forældre-samtale, hvor vi drøftede Stine og hendes skolegang. Da vi kom ind på emnet — at Stine var ved at træne sit samsyn op, så hun kunne komme til at læse, var den eneste bemærkning fra læreren, der også er skolens inspektør, at det ville hun overhovedet ikke lægge skjul på, at hun ikke troede en fis på. Så var linjen lagt. Og jeg måtte lave en aftale med Stine om, at den bemærkning måtte hun simpelthen glemme. For vi ville tro på det og det skulle hjælpe Stine, at knolde hver dag med øvelserne. Det har det jo også gjort.

Og jeg har mange gange kæmpet med lærerne, der synes øvelserne tager for meget tid. Stine har i skolen fået at vide, at det jo ikke kan nytte noget at man ikke laver sine lektier i 4.kl. Vel og mærke, har jeg aldrig bemærket, at Stine ikke får lavet sine ting, men der er en negativ holdning imod, at hun også bruger tid på øjenøvelserne.

Med dette vil jeg sige dig, Bettina TAK for tiden hos dig og for at du gav mine børn nogle redskaber til at hjælpe sig selv videre. Det har været et hårdt slid, men det har været det hele værd og vi gør det igen, hvis det bliver nødvendigt.

Så kan jeg blot håbe, at jeres metoder snart bliver så anerkendte, at også vores lille skole kan få øjnene op og se, hvilke muligheder i rummer.

De kærligste hilsner
Stine, Stefan og familien Jensen